

«No tenia ganes de fer cançons fàcils, sinó de qüestionar-me algunes coses de la vida»

«No tenia ganes de fer cançons fàcils, sinó de qüestionar-me algunes coses de la vida»

Julieta Venegas · Cantant | Després d'haver actuat diumenge a Lloret de Mar, la mexicana Julieta Venegas arriba aquesta nit al Festival de Cadaqués en plena gira europea per presentar el seu nou disc, "Los momentos", que va publicar al mes de març. El concert comptarà, a més, amb una sorpresa: a l'escenari pujarà també Albert Pla, amic personal de la cantant i amb qui interpretarà algunes cançons. La jove Núria Graham en serà la telonera.

A. CARMONA/L.FANALS GIRONA

Julieta Venegas pujarà aquesta nit a l'escenari de Cadaqués per

presentar el seu setè treball, "Los momentos", publicat el passat mes de març. La cantant, que va saltar a la fama gràcies a temes com "Me voy" o "Limón y sal", s'atrevirà a compartir escenari amb Albert Pla.

Podríem definir el nou disc com un treball de melancolia i dubtes?

Sí. Té de tot: molta entrega, preguntes, amor, desamor... Volia explicar les coses normals de la vida. Em vaig adonar que no tenia ganes de fer cançons fàcils, tipus "et vaig conèixer, em vaig enamorar...", sinó de qüestionar altres coses de la vida: els problemes del meu país, les meves preocupacions... I també intentar expressar amor i alegria, però d'una altra manera.

Hi ha, doncs, un punt més de "sacsejada emocional" que en altres treballs?

Potser sí. No diré "sacsejada" perquè no va amb el meu caràcter, però sí certa melancolia. El disc busca resoldre qüestions, anar més enllà amb les històries.

També s'atreveix a parlar de política en temes com "Tuve para dar", on reflexiona sobre la violència a Mèxic.

Sí, però no ho explico des d'un punt de vista polític. A mi em preocupa el que està passant al meu país, però no per culpar a ningú. A mi, el que em preocupa de veritat és el fet que estem veient una quantitat de violència que mai havíem vist fins ara. Mèxic està mostrant una cara diferent, i no sabem ben bé on anirem a parar. Jo reflecteixo aquest temor, aquesta preocupació. Abans, tothom veia Mèxic d'una manera i ara ens veuen diferent. La cançó és sobre com la por és, ara mateix, un element més en la vida quotidiana; potser no només a Mèxic, sinó a qualsevol lloc.

Va escriure i gavar íntegrament el disc al seu estudi. Va ser una manera de sentir-se més protegida, fent-ho tot en un lloc que coneix bé i on se sent com a casa?

En realitat, abans no tenia estudi, sinó que me'l vaig fer ara, per començar a escriure aquest disc i després per grabar-lo. A més, una part la vam grabar a l'estudi del productor, Yamil Recz. Però sí, tant el seu estudi com el meu eren espais propis, no hi havia ningú esperant que acabéssim per obrir la porta. Érem només nosaltres. Els horaris els decidíem nosaltres, i això et dona la sensació d'estar en un lloc propi, i sents certa llibertat per dir: a veure, què provarem avui? Em va encantar fer-ho així, i em va agradar també tenir un espai propi fora de la llar, ja que fins ara totes les cançons les havia fet dins de casa meva.

Com sona el disc? Perquè ha deixat una mica de banda l'acordió, que era un dels instruments amb el qual més se l'identificava.

Sí que hi ha poc acordió, comparat amb altres discos. Bàsicament, no tenia ganes de tornar als recursos acústics. En els últims discos havia introduït molts instruments de folklore, que havia estat utilitzant des d'un acústic que vaig fer per la cadena MTV. En canvi, en aquest disc el cos em demanava treure tot això i veure fins on arribava des d'un altre punt de partida.

Quin paper hi ha jugat Yamil Recz, un dels grans productors de la indústria independent mexicana?

Yamil és un gran còmplice, que és el que volia. La primera vegada que em va veure em va preguntar: "Què vols de mi?" I jo li vaig respondre: "vull un còmplice, algú amb qui compartir idees, amb qui sumar..." Va ser genial, perquè en el disc ho toquem pràcticament tot ell i jo. Ens complementem molt bé: jo portava tota la part dels teclats, piano, veus... i ell en canvi tenia el baix, la bateria, la base... Vam fer un molt bon equip, va ser genial. Jo només havia col·laborat amb ell en una cançó per a una pel·lícula, i ja feia temps que volia treballar-hi.

Vostè que actua als dos costats de l'Atlàntic, veu moltes diferències entre la indústria musical espanyola i l'americana?

No sé què dir-te de la indústria, perquè jo sé parlar dels xous, de la part del públic. Això és el que veig. I sí, són diferents, fins i tot en la manera com es mouen. Pel que fa a la indústria, no ho sé, aquí sempre hi ha hagut una moguda independent molt forta que ha tingut el seu propi espai. A Mèxic, en canvi, tot just comença a ser forta ara. La gent comença a buscar els seus propis mitjans per gravar un disc. Això és molt important per a la música, perquè està canviant tot. No saps què passarà, ja no hi ha un camí definit per a un disc. I això està bé.

En la darrera cançó del disc demana "un poquito de paz". La troba, quan veu la resposta dels públics al seus concerts?

Sí. A mi, el que em va bé és connectar, tenir la sensació que estàs explicant quelcom que arriba a algú més. Perquè si escrius per a tu mateixa, és com tancar-te. I a mi, el que m'agrada sentir és que estic comunicant alguna cosa, que estic arribant encara que sigui a una persona. Jo crec que la música és això, és comunicació. No en el sentit literal, però sí en un sentit emotiu, explicar alguna cosa que l'altra persona pot sentir com a pròpia.

Al concert de Cadaqués actuarà amb Albert Pla. Seran l'"estranya parella"?

Bé, cantarem una cançó, no és que actuem junts! [riu]. Sóc molt fan de l'Albert, com a músic el conec des de fa molt temps, i últimament també ens hem acostat a nivell d'amistat. El sento molt pròxim, i per això m'he animat a cantar amb ell.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/estiu/2013/08/07/no-tenia-ganes-cancons-facils/629682.html?utm_source=rss